

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. CH.,** zastoupený MUDr. Mgr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem se sídlem nám. Svobody 1/40, Teplice, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 12. 2017, č. j. 75 A 9/2016 - 28,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 12. 2017, č. j. 75 A 9/2016 - 28, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 26. 1. 2016, č. j. 273/DS/2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce MUDr. Mgr. Jaroslava Maršíka, advokáta se sídlem nám. Svobody 1/40, Teplice.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Teplice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 9. 2015, č. j. MgMT-SČ 030176/PŘ/947/2015/Pd, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč. Uvedeného přestupku se měl stěžovatel dopustit porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť dne 28. 2. 2015 v 9.46 hod. v Košťanech v ul. Zátiší jako řidič

motorového vozidla tov. značky Ford, RZ: X, jel nedovolenou rychlostí v obci, kde je zákonem dovolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/hod.; Městskou policií Košťany mu byla naměřena rychlost 60 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod., tedy byla stěžovateli jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 57 km/hod.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2016, č. j. 273/DS/2016, odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[4] Krajský soud konstatoval, že stěžovatel již v řízení před správním orgánem I. stupně při ústním jednání konaném dne 19. 8. 2015 uvedl, že v měřeném úseku jezdil osobním automobilem poměrně často, a to vždy s vědomím, že je zde nejvyšší dovolená rychlost 70 km/hod. Stěžovatel připustil, že nyní se již taková značka v místě měřeného úseku nenachází, ale dále uvedl, že si není vědom, kdy došlo ke změně značení; navrhl, aby správní orgán I. stupně prokázal datum schválení změny dopravního značení. Krajský soud poté dovodil, že je nesporné, že stěžovatel jel v měřeném místě rychlostí 57 km/hod. a předtím neminul dopravní značku označující dovolenou rychlost 70 km/hod. Podle krajského soudu stěžovatel tento skutkový stav nijak nezpochybnil, neboť jeho námitky se týkaly toliko neprovedení všech důkazů potřebných ke zjištění stavu věci (stěžovatel navrhoval, aby bylo zjištěno přesné datum provedení změny dopravního značení a zda bylo provedeno zákonným způsobem) a jeho nedostatečného poučení podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Krajský soud zdůraznil, že v projednávané věci je podstatné, že stěžovatel projel místem, kde nebyla umístěna dopravní značka č. B20a „nejvyšší dovolená rychlost“ s omezením na 70 km/hod. Stěžovatel tedy byl povinen jako řidič motorového vozidla se podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídit dopravní značkou č. IS12a „obec“ a přizpůsobit rychlost své jízdy nejvyšší dovolené rychlosti v obci podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. 50 km/hod. Otázky, kdy byla značka č. B20a „nejvyšší dovolená rychlost“ s omezením na 70 km/hod. odstraněna z místa měření v zastavěném území obce či zda tak bylo učiněno zákonným způsobem, neměly podle názoru krajského soudu pro právní posouzení věci význam. Dále krajský soud konstatoval, že žalovaný k námitce stěžovatele, že měřeným úsekem jezdí často, a ke stěžovatelem předložené fotografii z webového serveru www.google.cz/maps z roku 2012, na které byla zachycena dopravní značka č. B20a „nejvyšší dovolená rychlost“ s omezením na 70 km/hod., uvedl, že z veřejně dostupného webového serveru www.mapy.cz byl měřený úsek zachycen v roce 2014 bez této dopravní značky. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci byla na inkriminovaném úseku změřena rychlost v únoru 2015, dovodil žalovaný, že minimálně osm měsíců se již na měřeném úseku označená dopravní značka nenachází (dle názoru krajského soudu tuto skutečnost potvrdil stěžovatel také v žalobě); žalovaný tedy vyhodnotil námitku žalobce vznesenou při jednání konaném dne 19. 8. 2015 ohledně zjištění přesného data schválení změny dopravního značení jako obstrukční. Krajský soud v této souvislosti dovodil, že stěžovatelem navržené důkazy ke zjištění přesného data schválení změny dopravního značení a jeho zákonnosti, jakož i jeho žalobní námitky ohledně nevypořádání se s jeho odvolací námitkou, nejsou vzhledem k rozšíření obce o zastavěnou plochu a ke

skutečnosti, že stěžovatel nerozporoval spáchání přestupku a připustil, že v inkriminované době se již dopravní značka č. B20a „nejvyšší dovolená rychlost“ s omezením na 70 km/h v místě měření nenacházela, důvodné. Stěžovatelem navržené důkazy jsou nadbytečné pro posouzení věci, neboť na zjištěném skutkovém stavu nemohou ničeho změnit; okamžik odstranění dotčené dopravní značky nemá pro posouzení věci význam. Podle krajského soudu bylo v tomto směru podstatné, že žalovaný v napadeném rozhodnutí všechny návrhy na provedení dokazování a námitky stěžovatele popsal a vyjádřil se k nim.

[5] Dále k žalobním námitkám krajský soud uvedl, že pokud by umístění dopravní značky nebo změna dopravního značení nesplňovaly podmínky vymezené zákonem o silničním provozu, právní řád poskytuje možnost, jak se domoci zjednání nápravy. Děje se tak ovšem ve zcela jiném řízení, než je rozhodování o přestupcích; tato řízení nelze zaměňovat. Dopravní značka je opatřením obecné povahy, kterému náleží presumpce správnosti a o jehož zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku ani krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

[6] Žalobní námitku, že správními orgány nebyl respektován § 36 odst. 3 správního řádu, krajský soud neshledal důvodnou, neboť stěžovatel byl s podklady rozhodnutí seznámen, jak ostatně stvrdil jeho zástupce vlastnoručním podpisem do protokolu o ústním jednání ze dne 19. 8. 2015. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně poté podklady pro rozhodnutí nijak nedoplnil, nevznikla mu povinnost opětovně stěžovatele vyzývat k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí. Povinnost písemně vyrozumět účastníka řízení o skončení dokazování a o konkrétním termínu, v němž správní orgán vydá rozhodnutí, pak zákon žalovanému neukládá. Dále krajský soud konstatoval, že obecně jsou důkazem všechny prostředky, kterými lze zjistit skutkový stav věci. Krajský soud z tohoto důvodu nesouhlasil s názorem stěžovatele, že nahlédnutí do veřejně dostupných webových stránek místo opatření úředních listin, je v případě žalovaného jako správního orgánu nemožné. Krajský soud připustil, že *„z hlediska časového (fotografie na mapových serverech se aktualizují), by bylo lepším postupem opatřit z mapového serveru kopii, jako to učinil žalobce, a tuto založit do správního spisu. Nicméně soud nepovažuje toto drobné pochybení za natolik závažnou vadu, že by měla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na avizovanou nevýznamnost zjištění z těchto webových stránek při posuzování předmětné věci.“*

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b). s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítl vadnost závěru krajského soudu, že mezi účastníky je nesporné, že stěžovatel jel naměřenou rychlostí a před tím neminul dopravní značku označující nejvyšší dovolenou rychlost 70 km/hod.; tento závěr nemá oporu ve spise. Je chybný názor krajského soudu, že stěžovatel sám měl už dříve uvést, že se dopravní značka s omezením na 70 km/h na místě nenachází. V žalobě totiž stěžovatel odkazoval pouze na to, co uvedl (jeho právní zástupce) při ústním jednání u správního orgánu I. stupně dne 19. 8. 2015 - v současné době 70 km/hod již povoleno není, ale kdy došlo ke změně, neví, a proto navrhuje, aby bylo prokázáno schválení změny dopravního značení. Z citovaného

výroku vyplývá jen, že „*v současné době*“, tedy v den uvedeného ústního jednání, dotčená dopravní značka na daném místě nebyla. Výrok stěžovatele se nijak netýkal výskytu této značky v den změření rychlosti jeho vozidla. Stěžovatele až dosud ani nenapadlo, že slova jeho právního zástupce „*v současné době*“ zaznamenaná u ústního jednání před správním orgánem I. stupně v srpnu 2015 by mohl kdokoliv vykládat jako popis stavu v únoru 2015. Skutečnost, že si tento výrok správně vyložil rovněž správní orgán I. stupně, dosvědčuje podle stěžovatele skutečnost, že správní orgán I. stupně sice zamítl provést navržený důkaz listinami ze správního řízení o zrušení dopravního značení, ale přesto „*opatřil důkaz alespoň zhlédnutím fotografie na www.mapy.cz*“.

[9] Dále stěžovatel uvedl, že jasně vysvětlil, že v minulosti v místě byla dopravní značka s omezením rychlosti na 70 km/h, tedy taková, která by znemožnila jeho obvinění z přestupku a svá tvrzení doložil rovněž fotografií. Již ve správním řízení přitom chyběl důkaz o tom, že dotčená značka v místě byla umístěna již dne 28. 2. 2015, tedy v den spáchání údajného přestupku. Nesporné bylo pouze to, že ke dni 19. 8. 2015 v daném místě tato značka nebyla. Stěžovatel souhlasí se závěrem krajského soudu, podle něhož není podstatné, zda dopravní značka byla odstraněna zákonným způsobem. Nemůže ale přijmout jeho závěr, že není podstatné, kdy byla z místa měření odstraněna. Neobjasněné datum odstranění dotčené dopravní značky má podle stěžovatele za následek existenci nejistoty o skutečném překročení nejvyšší dovolené rychlosti stěžovatelem. Za dostatečný důkaz nelze považovat ani tvrzení správního orgánu, opakované následně žalovaným, že na www.mapy.cz je zachycena situace ze dne 23. 6. 2014. Toto tvrzení totiž nemá oporu ve správním spise, neboť nebyla pořízena žádná fotografie či alespoň záznam o provedení důkazu nahlédnutím na www.mapy.cz. Toto tvrzení se pouze *„z ničeho nic“* objevuje v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by bylo možné je jakkoliv přezkoumat. Podle stěžovatele tedy měl správní orgán I. stupně evidentně potřebu po ústním jednání konaném dne 19. 8. 2015 provést alespoň nějaký důkaz ve smyslu návrhu stěžovatele. Podle názoru stěžovatele ale měl provést tento důkaz způsobem objektivně zanechávajícím ve správním spise *„stopu“* o jeho provedení. Krajský soud v důsledku nesprávného vyhodnocení tvrzení stěžovatele nesprávně tuto skutečnost nevyhodnotil jako vadu spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá oporu ve spise.

[10] Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl, že nepřisvědčil ani jeho námitce stran porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně svou povinnost splnil dostatečně, neboť poučení o možnosti prostudovat podklady a vyjádřit se k nim bylo obsaženo v předvolání k ústnímu jednání. Stěžovatel by s tím souhlasil, nebýt toho, že ústní jednání bylo ukončeno se závěrem, že správní orgán ještě zváží důkazní návrh stěžovatele, a zejména, že správní orgán I. stupně po ústním jednání konaném dne 19. 8. 2015 důležitý důkaz (nahlédnutí na www.mapy.cz, kde měla být zachycena situace ze dne 23. 6. 2014) provedl, i když zcela nepřezkoumatelným způsobem. O provedení tohoto důkazu se stěžovatel dozvěděl až z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by byl vyrozuměn o skončení dokazování. Jeho práva podle § 36 odst. 3 správního řádu tedy byla zásadním způsobem porušena, zákonnost rozhodnutí tak byla ovlivněna a krajský soud měl napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušit.

[11] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány na základě řádně zjištěného skutkového stavu a v souladu s příslušnými právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť

stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Z obsahu správního spisu vyplývá, že na základě oznámení o přestupku Městské policie Košťany ze dne 13. 3. 2015 vydal správní orgán I. stupně dne 12. 6. 2015 pod č. j. MgMT-SČ 030176/PŘ/947/2015/Pd příkaz o uložení pokuty za přestupek, který měl spočívat ve výše popsaném jednání stěžovatele. Proti tomuto příkazu stěžovatel podal včasný odpor. Správní orgán I. stupně poté ve věci nařídil ústní jednání na den 19. 8. 2015, k němuž předvolal stěžovatele a v předvolání ze dne 13. 7. 2015 jej rovněž poučil o tom, že při ústním jednání bude mít možnost vyjádřit k věci své stanovisko a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle § 36 správního řádu. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 19. 8. 2015 právní zástupce stěžovatele při tomto ústním jednání uvedl: *„Máme pouze jednu připomínku, a to takovou, že pan CH. místem jezdí často a ví, že v místě vždy byla povolená rychlost 70 km/hod. Jako důkaz přikládám foto z Googelu. Teď, v současné době podle klienta již v místě 70 km/hod. povoleno není, někdy došlo ke změně, ale nevíme kdy. Navrhujeme tedy, aby bylo v řízení prokázáno datum schválení změny dopravního značení a provedení změny.“* Právní zástupce stěžovatele při ústním jednání předložil fotografii, na níž je patrná dopravní značka dovolující rychlost 70 km/hod.; k ní je přilepen papírek s nápisem *„březen 2012“*. Dále jsou v protokolu uvedeny podklady, z nichž správní orgán I. stupně vycházel, a to *„oznámení přestupku, oznámení dopravního přestupku sepsané MP Košťany na místě kontroly dne 28. 2. 2015, úřední záznam, výstup z radaru – fotodokumentace, osvědčení o absolvování školení operátora měřícího přístroje – Bc. M. Z., ověřovací list radaru – LTI 20/20 TruCAM, určení míst k měření rychlosti vozidel MP Košťany – PČR DI Teplice, výpis z evidenční karty osoby – Ch. M.“*. Mezi těmito podklady ani dále vyjmenovanými provedenými důkazy (jen část listin citovaných jako podklady rozhodnutí) není uvedena fotografie předložená stěžovatelem ani jiné listiny.

[17] Správní orgán I. stupně poté ukončil ústní jednání a následně dne 1. 9. 2015 vydal své rozhodnutí, v němž k otázce změny nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku konstatoval, že na veřejně přístupných stránkách – map Googlu ověřil fotografii předloženou stěžovatelem a zjistil, že zachycuje stav k březnu 2012. Od té doby se však daná obec rozrostla o zástavbu rodinných domů, a to právě v místě měření rychlosti vozidla stěžovatele. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že na veřejně přístupném serveru www.mapy.cz je zachycena situace ze dne 23. 6. 2014. Z ní je podle správního orgánu I. stupně patrno, že *„dopravní značka „konec obce Střelná“ již v místě není, byly zde vybudovány chodníky a vystavěny nové rodinné domy. Dopravní značka „začátek obce“ Košťany s doplňkovou tabulkou Střelná, je posunuta o několik set metrů do míst, ve kterých je postaven, v té době, první rodinný domek.“* Dále správní orgán I. stupně uvedl, že stěžovatel má adresu trvalého pobytu právě v obci Košťany, a pokud místem jezdí často, jak uváděl jeho právní zástupce, pak podle správního orgánu I. stupně stěžovatel *„situaci v místě jistě dobře zná“*. Správní orgán I. stupně rovněž uvedl, že je mu z místní znalosti známo, že uvedená změna

je delšího trvání, a *„z veřejně dostupných stránek je patrno, že změna dopravního značení v místě proběhla již minimálně před osmi měsíci před zmiňovanou kontrolou“*. Námitku stěžovatele tedy správní orgán I. stupně vyhodnotil jako obstrukční. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel zopakoval svou námitku uvedenou u ústního jednání a namítl, že nebyly k jejímu zodpovězení opatřeny příslušné podklady a shodně jako v kasační stížnosti vytkl, že došlo ze strany správního orgánu I. stupně k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádal jen odkazem na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a konstatováním, že *„správní orgán I. stupně postupoval v průběhu celého řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a zákona o přestupcích“*.

[18] Z obsahu soudního spisu pak plyne, že shora uvedené námitky stěžovatel opětovně zopakoval v žalobě a žalovanému vytkl, že se jimi v napadeném rozhodnutí řádně nezabýval a jeho odvolací námitky nevypořádal.

[19] Nejvyšší správní soud musí všem kasačním námitkám stěžovatele přisvědčit. Zejména je podle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že od samého počátku ve věci uplatňuje stěžovatel jedinou námitku, a to ohledně doby, kdy došlo v měřeném úseku ke změně úpravy nejvyšší dovolené rychlosti. Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací stěžovatele, že v žalobě stěžovatel odkazoval pouze na to, co uvedl jeho právní zástupce při ústním jednání u správního orgánu I. stupně dne 19. 8. 2015, přičemž z jeho výroku citovaného v odstavci [16] tohoto rozsudku skutečně pouze vyplývá, že termínem *„v současné době“*, byl míněn den uvedeného ústního jednání a nikoli doba, kdy se měl stěžovatel projednávaného přestupku dopustit (tj. 28. 2. 2015). Tak zjevně pochopil tento sporný výrok rovněž správní orgán I. stupně, který se následně ve svém rozhodnutí touto námitkou zabýval a zjišťoval, zda k dotčené změně úpravy nejvyšší dovolené rychlosti došlo až po 28. 2. 2015 nebo dříve (při tomto posouzení se však správní orgán I. stupně dopustil procesních pochybení, jimiž se Nejvyšší správní soud zabývá níže). Krajský soud tedy pochybil, pokud se domníval, že stěžovatel sám uvedl, že se dopravní značka s omezením nejvyšší dovolené rychlosti na 70 km/h na místě v rozhodné době nenacházela.

[20] Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

[21] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, přitom platí, že není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhovat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.

[22] Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, jak bylo citováno výše, zcela nepochybně vycházel nejen z fotografie předložené stěžovatelem, ale také z podkladů (informací), které získal na www.google.cz (ohledně data situace na fotografii předložené stěžovatelem) a na www.mapy.cz ve vztahu k situaci ze dne 23. 6. 2014. Z obsahu správního spisu je ovšem zjevné, že správní orgán I. stupně tyto podklady získal teprve po ústním jednání konaném dne 19. 8. 2015 (v obsahu protokolu o tomto ústním jednání nejsou nijak zachyceny) a poprvé se o jejich existenci mohl stěžovatel dozvědět až z rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že správní orgán I. stupně podstatně pochybil, pokud v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu a konstantní judikaturou správních soudů žádným způsobem stěžovateli neumožnil, aby se seznámil před vydáním jeho rozhodnutí s těmito dalšími podklady, a neumožnil mu, aby se k nim vyjádřil.

[23] V této souvislosti je třeba také zdůraznit, že stěžovatel ostatně ani neměl faktickou možnost se s těmito doplněnými podklady (úplným správním spisem) seznámit, neboť správní orgán I. stupně nijak nezachytil stav internetových stránek, z nichž ve svém rozhodnutí vycházel. Tedy i v případě, že by správní orgán I. stupně stěžovatele v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu upozornil na doplnění podkladů jeho rozhodnutí a umožnil stěžovateli se k nim vyjádřit, nemohl by stěžovatel toto své právo nijak realizovat.

[24] Nejvyšší správní soud přitom musí konstatovat, že jedná o pochybení správního orgánu I. stupně, které má zásadní vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a následně také na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Již podle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, totiž platí, že pokud správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Je proto rovněž nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení. Citované závěry se plně uplatní také v nyní projednávané věci, neboť nezachycením stavu dotčených internetových stránek správní orgán I. stupně zmařil (i v případě, že by jej o doplnění podkladů rozhodnutí informoval) stěžovateli realizaci jeho práva dle § 36 odst. 3 správního řádu a rovněž znemožnil žalovanému jako odvolacímu orgánu, jakož i soudům ve věci rozhodujících, přezkoumání jeho skutkových závěrů.

[25] Nejvyšší správní soud shrnuje, že popsaným postupem správního orgánu I. stupně bylo porušeno právo stěžovatele dle § 36 odst. 3 správního řádu. Jednalo se totiž o podklady, které podle správních orgánů měly vyvrátit jedinou námitku stěžovatele týkající se doby, kdy došlo ke změně dovolené rychlosti v místě měření rychlosti jeho vozidla. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani to, že stěžovatel nijak nezpochybňoval rychlost, která mu byla naměřena, ale pouze se snažil svými důkazními návrhy objektivizovat úpravu nejvyšší dovolené rychlosti v rozhodné době a místě. V tomto konkrétním případě také s ohledem na to, že tato skutečnost mohla být (a procesně nesprávně také byla) postavena správním orgánem I. stupně na jisto, nelze tuto námitku stěžovatele považovat bez dalšího za obstrukční. Zjištění učiněná správním orgánem I. stupně zcela nesprávným procesním postupem nutně musela být v projednávané věci pro

stěžovatele překvapivá. V této souvislosti neobstojí ani argument správního orgánu I. stupně, že stěžovatel má v dané obci trvalé bydliště, a proto to „*tam dobře zná*“.

[26] Dále je Nejvyšší správní soud nucen za zcela nepřezkoumatelné označit žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného je totiž zcela obecné a žalovaný se v něm nijak nevypořádává s žádnou z odvolacích námitek stěžovatele; jeho odkaz na rozhodnutí správního orgánu I. stupně je s ohledem na obsah odvolacích námitek a výše uvedené zcela nedostatečný.

[27] Ze všech výše uvedených důvodů je zřejmé, že krajský soud pochybil, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil a nevrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před krajským soudem důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, postupoval Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., a zrušil rovněž rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil zdejší soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[29] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, jak o nákladech řízení o kasační stížnosti, tak i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

[30] Stěžovatel v řízení před krajským soudem uhradil soudní poplatek ve výši 3000 Kč za podání žaloby [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)]. V řízení před kasačním soudem pak stěžovatel zaplatil soudní poplatek ve výši 5000 Kč za podání kasační stížnosti (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích).

[31] Dále byl stěžovatel v řízeních před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem MUDr. Mgr. Jaroslavem Maršíkem. Proto mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[32] Náklady stěžovatele za řízení o žalobě spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady

vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení před krajským soudem činí částku ve výši 6800 Kč.

[33] Dále stěžovateli přísluší vůči žalovanému náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, které spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem činí částku ve výši 3400 Kč.

[34] Za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy přísluší stěžovateli náhrada nákladů řízení v celkové výši 18 200 Kč. K jejímu uhrazení stanovil Nejvyšší správní soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 17. července 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu